

עמי' עשו

כדבר וקיע

Levit. XIX. 28.

SEU,

SCRIPTURA STI- GMATIS,

DISSERTATIONE PHILOLOGICA,
Adprob. Ampliff. FACULT. PHILOSOPH.

*In Regia florentissimaque ad Auram
Academia,*

PRÆSIDE,

DN. M. CHRISTI ERNO
ALANDRO,
Eloqv. PROFESSORE Publico.

*Candida Eruditorum Censuræ, modeste submissa
In Auditorio Maximo,
die X. Junii A. M. DC. XC. IX.*

AB

ENEVALDO WANOCHIO,

EXC. APUD JO. LAURENT. WALLIUM.

SACRÆ REGIÆ MAJESTATIS

SUMMÆ FIDEI VIRO,
CONSILIARIO MAGNO,
DICASTERII REGII HOLMENSIS
PRÆSIDI,

UT ET
REGIÆ ACADEMIÆ ABOENSIS
CANCELLARIO,

IL LUSTRISSIMO atq; CELSISSIMO

COMITI,

DN. LAURENTIO

WALLENSTEDT,

INSIGNI LITERARUM PATRONO,

DOMINO SUO GRATIOSISSIMO,

AUGUSTANAM FELICITATEM!

ET DIES CUMÆOS!

CELSISSIME COMES,
DOMINE BENIGNISSIME.

Non minus veritate, quam
vetustate munitum est,
quod communi circum-
fertur sermone: *Beatus qui
scripturas convertit in opera:*
nihil namq[ue] in rebus humanis æque præ-
clarum est & utile, ac istud, cum sacræ
literæ, ex quibus temporalia pariter ac
æterna promanant commoda, unice &
ante omnia tractantur. Hoc quemad-
modum nihil esse præstantius nihilque
nobilius, non tam apud veteres Rabbinos,
כל פלפול בשון ברם השתדלות דאורייתא
: *Omne studium inutile; sed studium Le-
gis bonum,* adfirmantes, quam ipsos Ara-
bes, in veriverbio quodam dicere solitos:
Optimum rei est, quod expenditur in via DEI,
creditum est: quidni gravissima repre-
hensione digni erunt, qui sic reliquas in
pre-

pretio habent disciplinas, ut scrutinium
sancti DEI verbi penitus negligent. Hac
scilicet occasione & ego, ut, ad majora
straturus viam, me ad Rabbinorum cu-
jusdam accommodarem monitum; התקן
עצמך לטרקלן שתכנס בפרוזדור
*i. e. Præ-
para te in vestibulo ut possis ingredi in tri-
clinium*, tennes ingenii tandem pericli-
taturus vires, animum præprimis præ-
senti applicui negotio, atque sic in
hunc rerum circum deductus sum. E-
quidem, dum hoc intendi, Sacra subiit
ILLUSTRISSIMÆ TUÆ EXCEL-
LENTIÆ Celsissimi Nominis, & ma-
gis quam Heroicarum Virtutum, ex
quibus benignissimus ille erga singulos
Musarum satellites dimanat affectus,
mentem recordatio, quæ aliquantisper
diligentius fota, brevi effecit, eo auda-
ciæ prolabi, ut exiguum hunc labo-
rem ILLUSTRISSIMÆ TUÆ EX-
CELLENTIÆ Magno Nomini non
refugerim inscribere, qui, ut possit vi-
deri despectus, ampliori tamen spe me-
rito fretus, non modo ILLUSTRISSI-
MÆ TUÆ EXCELLENTIÆ vultum
sub-

subire non veretur ; quinimo, futurum,
ut sibi de Benignissima ILLUSTRIS-
SIMÆ TUÆ EXCELLENTIÆ censu-
ra gratulari & lætari liceat, mature satis
præfagire non dubitat. Submissione
vero, qua unquam possum devotissima
venio, cernuus Specimen præsens Phi-
lologicum ad pedes ILLUSTRISSIMÆ
TUÆ EXCELLENTIÆ deponens, si-
mul ac humiliter obsecrans, dignetur
hanc pagellam benigno excipere vul-
tu, meque in clientum suorum recipere
numerum. DEUS, Summus Rerum Ar-
biter, CELSISSIMAM TUAM EXCEL-
LENTIAM, cum tota ILLUSTRISSI-
MA FAMILIA, sospitem & incolumem, in
Ulum CLEMENTISSIMI REGIS, De-
cus Patriæ, Patrocinium denique omni-
um, qui sub sua delitescunt defensione,
quam diutissime conservet, protegat &
defendat, sero denique cælo restituat.
Ceu ex intimo pectore vovet & vovebit.

I L L U S T R I S S I M Æ T U Æ
E X C E L L E N T I Æ

cliens humilimus

E N E V A L D U S W A N O C H I U S .

SACRÆ REGIÆ MAJESTATIS

SPECTATÆ FIDEI VIRO,

IN CHRISTO

Reverendissimo PATRI

ac DOMINO,

DN. JOHANNI

GEZELIO,

S, S, Theologiæ DOCTORI

longe Celeberrimo,

Inclutæ Diœcesios Aboënsis

EPISCOPO Gravisimo,

Regiæ Academiae

PRO-CANCELLARIO Eminentissimo,

Patrono & Mæcenari

summo,

EXOPTATISSIMAM FELICI-

TATEM!

udet tenue hoc Exercitium,
quo sydere natum, necio,
omine utinam prospero! o-
culos REVERENDISSIMÆ
TUÆ PATERNITATIS subi-
re, non fretum auctoris sui eruditione & poli-
tiori doctrina, cujus apprime conscius est,
quam sit exigua; sed mirā REVERENDIS-
SIMÆ TUÆ AMPLITUDINIS erga hujus
generis lucubrations, facilitate & propensio-
ne, quam expertum præstolari, præsens o-
mnino rerum mearum exegisse videtur status.
Subit quidem mentem divinatio, fore, ut
audaciæ notam incurram, quippe qui exili
hocce ingenii fœtu REVERENDISSIMI PA-
TRIS gravissimis occupationibus moram in-
jicere omnino non metuerim, qui ne tantil-
lam quidem temporis residuam habiturus sit
particulam, quo vel levia hæc unico dignari
diceat aspectu. Fateor omnino me audaciæ
perrupisse limites; alio tamen consilio hoc non
fecisse, quam ut debitum meum erga REVE-
RENDISSIMUM PATREM obsequium, &
hujus obsequii documentum, publico hoc qua-
licum-

licunqve specimine, declararem, submisſe ro-
gans, ut REVERENDISSIMUS PATER
munus hoc levidenſe benigno excipere vultu,
adeoque me meaque ſtudia ſibi commendata
habere, dignetur. DEUM ſupplex obteſtor, ut
favere Ingenti Dono quod terris dedit, Illi-
que perennem addere proſperitatem, propitiuſ
velit. Hoc meum votum ſemper erit, qui
ſum & ero

REVERENDISSIMÆ TUÆ
EMINENTIÆ

Servus humilimus

ENEVALDUS WANOCHIUſ.

CANDIDE ET BENEVOLE LECTOR,
SALVE!

Induxissem semper in animum,
de certo quodam argumento satis
diu sollicitum, nihil, nisi quod de-
licationibus aliqua ex parte ad
palatum foret, & si non subactius iudicium,
tamen exquisitiorem redoteret operam, publi-
cam lucem mereri, ni, spe intento sine frustrata,
demum in illustria lucis prasens opella prodi-
isset proscenia, qua, rebus ponderis mole gra-
vioribus licet destituta, Suadeque Tulliane
flexanimis lenociniis minus imbuta, jejuna
sua sterilitate squaleat; tamen ausus etiam
difficilioris conamina, cum laudem meruisse
creditum est apud eos, queis humanitas &
candor antiquus in pretio sunt, cui accedit
Celeb. cujusdam Hebreorum Filii, qua sin-
gulos, quibus, in cursu studiorum aliquis, qua-
cunque demum ratione fiat, ponitur obex, e-
rigere studet, saluberrima paranesis: **אם לא
דלגת הספה לא משתכחת מרגנית**
: **תורה** Si non elevas lapidem, non
invenietur margarita sub eo, in his, te-
viter tactis solidioris literatura farragi-
ni-

nibus, ingenii mei placitum est periclitari vires: Arbitror autem, si, eo quod hac, quasi ad maturiores melioresque occasiones differenda, precipitantius scripserim, dica temeritatis mihi adscribatur, hoc posse in justam esse δικαιολογίαν: In magnis rebus, & voluisse sat est. Extorsit sane hoc, non inanis cujusdam gloriæ affectanda titillatio, quorundam ventoso eruditionis pruritu turgentium mentes occupans, cum & elaboratio valde inculta talem ex ipsa sibi promereri nulla ratione persuadeat; verum suavit hoc ipsa libertas, quapropter, in hoc negotio tanto minus sudaverim, quanto noverim, me nequaquam istud eo consilio fuisse aggressum, ut aliquid encomii promererer. Excipe proinde Benevole Lector presens specimen utut insipidum, & animum Tuum hac in parte Rabbiorum subdito judicio, qui sic dixerunt: אל תסתכל בקנקן אלנת במרה שיש בו: i. e. Ne inspicias cantharum, seu externam alicujus rei speciem; sed potius id quod in eo est, proque candore tuo excusa, atq; sic Te, a Momi moribus probabis alienissimum, quod vicissim grato praconio demereri studebimus.

MEM.

MEMBRUM I. GENERALE.

§. I.

p̄eræ pretium me fa-
cturum existimo, si,
antequam ad plenio-
rem hujus materiæ
tractationem fiat ac-
cessus, pauca quædam originem
nominis attinentia, impræsentia-
rum præmiserim, cum hoc non
solum recta ratio svadeat; (*quod ne-
quidquam in naturam rei inquiremus,
ubi de nomine nobis non certò constet*)
sed & Virorum, tam vetustiorum,
quam recentiorum, in palæstrâ li-
teraria haud infimorum, monita
exigant; quorum cum extent quam
plurima & ferè omnibus benè no-
ta, illa hic longâ serie enumerare
superfedebo. Insignem tamen il-
lum locum, quem Rhetorum ille

Coryphæus, Cicero (*α*) habet, adduco: *Omnis* (inquit) *quæ à ratione suscipitur de re aliquâ institutio, debet à definitione, (puta tum nominali, ut vocant, tum reali) proficisci, ut intelligatur, quid sit id, de quo disputetur?* Ne itaque placita eorum sicco (ut ajunt) præteream pede, pauca quædam materiæ hujus originem spectantia, in antecessum observare libet.

§. II.

Refert, teste *Christian. Beem.* (*β*) sua, vox *Stigmatis*, initia Græco verbo, *σίζα*, pingo, unde verbale, *στυμή* & *στυμα*, quorum prius in Novo Testamento deprehenditur frequentius, tantumque valet ac *punctum*, præcipuè temporis; quod ipsum ex verbis (*γ*) Lucæ Evangelistæ satis superque liquet, dum hunc in modum verba facit: *ἐν στυμῇ χρόου, in puncto temporis, ἔδειξεν διάβολος ἄνω*

(*α*) *Libro I. Officiorum.* (*β*) *de Origine Lat. Ling. p. m. 405.* (*γ*) *Cap. IV. 5.*

(ὁμιλιόντ' Ἰησοῦ) πάσαις πῖς Βασιλείας τῆς
 οἰκουμένης. Posterius, σίγμα videlicet,
 (quod Romanâ Civitate donatum,
Signum alicui iniustum, seu quocumque
modo impressum notat) non in usu
 adeo crebro occurrit; in Epistolâ
 tamen Paulinâ (δ) ad populum
 Galatinum semel animadvertitur:
 Τῷ λοιπῷ, κόπας μοι μηδεὶς παρεχέτω,
 ἐγὼ γὰρ τὸ σίγμα τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ ἐν τῷ
 σώματι μου βασίλω, i. e. De cetero, ne-
 mo mihi molestiam creet, ego namque
 notas Domini *ƒESU* in corpore meo porto.
 Hebræis *Stigma* שֵׁטָם dicitur, & a-
 lio vocabulo שֵׁטָם, quod in (ε) Ex-
 odo observatur, Syris est *Stigma*

ܣܝܡܢܐ a *ܣܝܡܢܐ*

maculavit, Radice, in formâ Paël
 tantum usitata: habetur hæc vox
 in Epistola (ζ) ad Galatas, ut & in
 (η) posteriori Epistola Petri, diver-
 sam obtinens significationem: in

A 2

pri.

(δ) Cap. VI. 17. (ε) Cap. XXI. 25.

(ζ) Cap. VI. 17. (η) Cap. III. 14.

priori enim *notas iniustas*, vel etiam *Stigmata*, in posteriori *maculam* designat. Germanis tantum valet *Stigma*, ac: Ein Mahlzeichen / oder Brandtmahl. Denominantur ab hac voce *στυμα* Ⓞ, *στυματικοί*, Stigmatici, isti, quibus *Stigma*, hoc est, nota aliqua ita iniusta est, ut semper appareat. Germani hanc reddunt vocem per; Denenein Schandzeichen angebrennet ist / und mit Schandflecken oder einem Brandtmahl bezeicket. Cicero scribit, Alexandrum Phæreum, quum ad uxorem Theben in cubiculum veniret, solitum præmittere barbarum quendam compunctum notis Threiciis, districto gladio, ob metum. Ejus verba sunt hæc (Ⓞ) *O miserum, qui fidelio rem, & barbarum, & stigmatiam putaret, quam conjugem.*

§. III.

Etymologiam *Stigmati*s excipit homonymia, quæ, ut plurimum, nisi (Ⓞ) *Libro II. Officiorum.* sub.

sublata fuerit, errorum mater salu-
tatur: ne igitur nos variis suis si-
gnificationibus seducat, accuratè
observandum, vocem *Stigmatis* I.
Pro cauterizatione, notâ vel signo
quod inuritur, aut quocunque mo-
do imprimitur, venire, quod vete-
rum scripta arguunt: (1) *Hesiodus*
Poëta Græcus celebratissimus hos
de *Stigmatibus* verlus memoriæ pro-
dīdit:

Στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδῆν δεινῶσι
δρακῶσι

Κυάνεα κατὰ νῶτα· μελάνθησαν δὲ γίγεια.
Porro veluti *stigmata* quadam apparebant
videnda seuis draconibus

Cærulea per terga: denigratæque ipsis e-
rant maxilla.

Huic accinit (κ) *Juvenalis*: Mitius
id sane, quod non ἔστίγματι dignum
credidit. Accedit his testimonium
(λ) *Martialis*: Frons hæc stigmatē non
meo notanda est. Eundem plane si-
gni-

(1) in *Aspide*. pag. 201. (κ) *Satyr.* X.

(λ) *Libro II.*

significatum obtinet (u) sententia
 Plinii: Ideo ad lepras & psoras utuntur
 & ad tollenda stigmata. Accipitur
 vox Stigmatis 2. pro lugillatione
 & infamiâ, quem significatum nos
 docet (v) Suetonius, qui sic de Cæsare:
 Valerium Casullum, a quo sibi Ver-
 ficulis de Mamurra perpetua Stigmata
 imposita non dissimulaverat, satisfacien-
 tem eadem die adhibuit cœna, hospitioq;
 Patris ejus, sicut consederat, uti per-
 seueravit. Venit Stigma 3. Pro qui-
 busvis afflictionibus, quod (ξ) di-
 ctum ex Epistolâ ad Galatas supra
 memoratum evincit: Per stigmata
 enim Apostolus hoc loco deno-
 rari vult, non stigmata proprie di-
 cta, sive notas iniustas, nec vulnera
 Christi corpori infixâ; sed quas-
 cunque obvenientes calamitates,
 quæ in gratiam Christi quisvis
 Christianus patienter terre devin-
 citur. Hic potissimum eo sensu

(u) Lib. XX. Cap. 13. (v) in vita Julii
 Cæsaris Cap. LXXII. (ξ) Cap. VI. 17.

Vocabulum *Stigmatiſ* accipitur, quo, ad ſignificandum maculam & ſignum, quod inuritur, ſeu quocunque modo imprimitur, adhibetur, & quidem ſic in propriiſſimâ ſuâ ſignificatione conſideratum. Synonymiam, partim ob exiguam copiam, partim ob prolixitatem, quam ut ſupervacaneam rejicimus, hic penitus intactam omittimus.

§. IV.

Lex, quam DEUS de non adhibendis *Stigmatibus* promulgavit, occurrit in Levitico, Cap. XIX. 28. וְשָׂרֵשׁ לִנְפֶשׁ לֹא תִתְּנוּ בְּכַשְׂרוֹכֵיכֶם וְכַתְּבַת קַעֲקַע לֹא תִתְּנוּ בְּכַסְּאֵי אֲנֹכִי יְיָ: *Et caſuram ſuper corpus exanime non permittetis in carne veſtra: Et Scripturam Stigmatiſ non ſinatis in vobis: Ego Dominus. Vel ut Bened. Arias Mont. vertit: Et incisionem anime non dabit in carne veſtra: Et ſcripturam exarationis non dabit in vobis: Ego Dominus. Duo in hoc ver-*

versu continentur membra; prius, incisionem & lacerationem carnis *super* aut *juxta mortuum* fieri solitam prohibet, quale detestabile lugendi generis, (ut vocat (ο) Cicero) exponit (π) Plutarchus: Τινες δὲ τῶν βαρβαρῶν καὶ μέρη τῆς σώματος ἀποτέμνουσι, ῥίνας καὶ ὠτὰ, καὶ τὸ ἄλλο σῶμα κατεκίζοντες, δοκῦντες τι χαρίζεσθαι τοῖς τελευτηκόοις, &c. *Quidam vero barbarorum, (in exequiis,) etiam corpora sua naribus, auribus, aliisque partibus amputandis, fedant; se nonnihil gratificari defunctis credentes.* Accedit huic testimonium (ρ) Hesychii, qui exponens vocem ἐντομίδας (per quam reddiderunt LXX. Hebræum שרש i. e. *castram*) in hunc fere modum profatur: *Ξυσμαὶ ὄψεως γινόμεναι, καὶ τοῖς λοιποῖς σώμασι ἐντέμνομεναι· τοιαῦτα γὰρ εἰώθεσι πιεῖν ἐν (i. e. Ἰππῖ) τοῖς νεκροῖς αὐτῶν οἱ ἄπιοι. i. e. Scissurae in vultu, aliisque corporis partibus factae.*

nam

(ο) Tuscul. III. (π) De Consolat. ad Apoll. p. 113. (ρ) in voc. ἐντομίδες.

nam hujusmodi laniatus facere consuevit
 pro defunctis infidelium natio. Poste-
 rius membrum his absoluitur verbis:
 וכתבת קעקע לתתנו בבשרכם: אני
 :יהוה Et scripturam vel inscriptionem
 stigmati, secundum versionem Ju-
 nii & Tremellii. Scripturam inustionis
 (ut habet versio Arabica) Scripturæ
 notam, secundum versionem Tigu-
 rinam. Scripturas punctorum (ut ver-
 tit Syrus) non sinetis in vobis: Ego
 Dominus. Cuius, rerum solummo-
 dō species intuenti, mirum videri
 possit, cur DEUS populum suum
 tot actibus adiaphoris abstinere
 iusserit; cur, nempe, vestem e lana
 & lino confectam gerere, diversi
 generis animalia simul ad aratrum
 cogere, incidere carnem super mor-
 tuum, inurere stigmata, & alia hi-
 sce cognata, prohibuerit. Quid e-
 nim actus illi (per se nec boni nec
 mali) meruere, ut legum materia fi-
 erent, & in illicitis haberentur? A-
 ctus hujusmodi abesse videntur

ab omni boni vel mali specie, unde nonnulli Mosi convitiandi ansam arripuerunt, quasi leges arbitrarías Israëlitis imposuerit. Ut itaque calumniæ huic ansam præscindamus omnem, & dubitantes, ad veri tramitem perducamus, nonnihil solliciti erimus. Proinde, dum veram causam, quæ DEUM ad Legem hanc ferendam præcipue movit, perpendimus, sciendum, Israëlitas, qui duram & diurnam in Ægypto serviebant servitutem (cum alii lateres coquere, quidam stipulas undique corrasas convectare, pars lutum asportare, ab operum exactoribus, in cessantium terga pugnis fustibusque sævientibus, vi impulsifuerint) lethalem superstitionis Ægyptiacæ succum & loriginem imbibisse, Eosque (ut fit) dominorum suorum) mandatis & moribus se pariter attemperasse. Nec minus è Scripturâ liquet, eos, cum in desertis & vastis oberrarent

solitudinibus, multum è moribus Ægypti retinuisse; quamvis DEUS in eorum redemptione ex Ægypto tam illustria dedisset bonitatis & probitatis suæ documenta. Cum itaque Israëlicæ Idololatriæ morbo miserè adeò laborarent, DEO visum est (ut iis medicam adhiberet manum) multa media experiri, nulli ævo cognita, & quæ fide majora viderentur, nisi quod benignissimo Numini mos sit, *sua omnia, pro varia (σ) temporum conditione, ad humani generis commodum administrare.* Inter alia verò media ad pestem illam ab Ægyptiis haustam (idololatriam intelligo) depellendam, nullum efficacius adhiberi potuit Legge Cærimoniali, quam DEUS eo fine tradidit, ut perpetuum extaret Θεογνωσίας instrumentum, & popu-

B 2

(σ) Κατὰ καιρὸν πρὸς τὸ συμφέρον, ἕκαστα ὁμορομεῖ ὁ Θεὸς, τὴν ἀσθένειαν ἐκάστης γενεᾶς διορθούμενος. S. Crystost. in Psalm. CXIX. m. p. 322.

lum, effræni impetu in Gentium
 statuta ruiturum, intra aliquos pi-
 etatis & obsequii limites contine-
 ret. Legem hanc omnem, idolo-
 latriam atque sic *stigmata* prohiben-
 tem, eo præcipuè consilio, sanciti-
 tam fuisse, pronum est cuivis è va-
 riis Scripturæ locis intelligere. Præ-
 aliis autem, huic veritati multum
 præsidii præbet Caput XX. *Eze-
 chielis*: Ibi enim DEUS populo in
 memoriam revocat idololatriam,
 illam, quâ, dum in Ægypto vive-
 bant, seipsos polluerunt. Subjun-
 guntur in eodem capite (τ) hæc
 verba: *Quare & ego dederam ipsis sta-
 tuta non bona, & jura per qua non
 viverent.* Adeo ut Textus ille in-
 terpretandus videatur, quasi DEUS
 Prophetam in hunc modum allocu-
 tus fuisset: Israëlitis, ab Ægypti
 servitute nuper liberatis, leges de-
 di, non servis sed ingenuis dignas,
 utpote nativa sua bonitate com-
 men-

mendatas, & vitam sincere obtem-
 perantibus allaturas. Cum autem
 Leges illas, utpote novas & mori-
 bus eorum dissonas, violarent, &
 in cultum idolorum perpetuò ru-
 erent, tandem Leges alias posui,
 sua quidem natura *non bonas*, sed
 quæ jugi loco forent, quo rigidæ
 cervicis populi contumacia frange-
 retur, & omnis ad Ægypti mores
 redeundi libertas & occasio tollere-
 tur. Vide Theol. Apud Ethnicos olim
 (rerum Judaicarum causas ineptis
 conjecturis venari solitos) pro cer-
 to creditum est, Mosen, Gentium
 aliarum odio ductum, hanc de *sti-*
gmatibus Legem cum aliis complu-
 ribus earum moribus adversa quasi
 fronte pugnantibus instituisse. Ea in
 sententiâ fuit *Diodorus Siculus*, qui
Mosis ritus, *μισάνθρωπα ἔστι*, & *Lys-*
machus, qui Leges ejus, *κακίας διδα-*
σκάδες, *malitiæ magistros* appellavit.
 Alii Mosen, statuta Gentium mo-
 ribus tam dissona tulisse credide-
 runt,

runt, ut mobile vulgus fœdere & affectu devinciret. Hoc somnium quoque *Tacito* vigilantibus placuit: (v) *Moses*, ait ille, quo sibi in posterum *Gentem* firmaret, novos ritus contrariosque ceteris mortalibus intulit. Nonnulli, *Legem Stigmatum*, cum aliis cognatis, a DEO traditam esse, sibi persvaserunt, tantum ut potestatem arbitrariam & merè despoticam in *Israëlitas* exerceret. Accedit his, quod multi è *Judæorum* gente, ad *Philosophiam Ethnicam* sub initia regni *Saracenicæ*, defecisse dicantur, quia *Leges* haud paucæ illis prorsus inutiles & supervacaneæ viderentur. Notandum præterea, hanc *Legem* è diametro *moribus Zabiorum* oppositam esse: *Zabii* quippe solenne fuit, corpora sua notis & stigmatibus insignire. *Zabii* autem fuerunt perditissimis moribus *Idololatræ*, aëtrorum, *Dæmonum*, *idolorum*, *mortuorum* etiam cultui, riti-

(v) *Hist. Lib. v. m. p. 425.*

ritibus insuper & artibus huic cultui connexis admodum & proximè cohærentibus, addietissimi. *Zabiorum* eorum ritus & dogmata, seculo illo, quo Moses ad Hebræos, sub servitutis Ægyptiacæ jugo fatiscientes, redemptor mittebatur, tanquam zizania longè latequè propagata sunt, quæ scientiæ divinæ triticum, penè per orbem terrarum suffocarunt, & in morem (ne dicam, & religionem) ubique locorum tunc temporis abierunt. DEUS itaque, ut huic seculi morbo se passim diffundenti occurreret, & Israëlitas suos à superstitionis illius scabie puros & intactos conservaret, Leges & Ritus haud paucos instituit, qui *Zabiorum* cærimoniis & institutis adversa fronte repugnabant; & his Legibus ea quæ *stigmatum* audit etiam accensenda est. Inter plurima vero, quibus hæc sententia (quod videlicet plurimæ *Leges Zabii* oppositæ sint) munitur, ar-

gumenta, primas haud immerito
 Scripturae testimonio deferamus.
 Ea satis aperte nobiscum facit,
 quod e (φ) *Levitico* liquere potest:
*Secundum opus terrae Aegypti, in qua
 habitastis, non facietis: Et secundum o-
 pus terrae Canaan, quod Ego adduco vos,
 non facietis: Et statuta mea servabitis
 ad ambulandum in eis.* Quibus ver-
 bis non tantum innuit DEUS, Gen-
 tium earum (i. e. Veterum Zabio-
 rum) ritus Israëlitis interdictos esse;
 sed ritus & Leges a seipso datas
 eorum ritibus & institutis fore ad-
 versissimas. Idem confirmat (χ) *Liber Esther*,
 ubi Haman sic Re-
 gem alloquitur: *Est populus quidam
 dispersus inter populos in omnibus pro-
 vinciis regni tui, & eorum Leges diver-
 se sunt ab omni populo.* Vel ut LXX:
 Οἱ δὲ νόμοι αὐτῶν ἕτεροι ὡς καὶ πάντες οἱ
 ἔθνη. Quibus verbis (ψ) *Josephus*
 sic vicem commentarii præstat:

(φ) *Cap. XVIII. 2. 3.* (χ) *Cap. III. 8.*

(ψ) *Antiqu. lib. XI. c. 6. p. 378.*

ἐστὶν ὅτι, πονηρὸν, ἀμικτὸν, ἀσύμφυλον,
 ἔτε θρησκείαν τὴν αὐτὴν τοῖς ἄλλοις ἔχον,
 ἔτε νόμοις κρώμενον ὁμοίσις, ἐχθρὸν δὲ καὶ
 τοῖς ἕτεροις, καὶ τοῖς Ἰπτιθεύμασι, τῷ σω
 λαῶ καὶ ἀπασιν ἀνθρώποις. *Est Gens*
quedam, maligna, segrex, insociabilis,
neque religionem cum aliis communem
habens, neque legibus utens similibus; sed
est moribus est institutis pugnans cum
tuo populo, est cum toto mortalium genere.
 Suffragio non multum ab simili me-
 am confirmat sententiam (ω) Ma-
 netho, qui de Mose loquens, & Le-
 gibus ab iplo datis, Νομοθετήσας,
 inquit, καὶ πλείεσσά ἄλλα, μάλιστα τοῖς
 Αἰγυπτίοις ἐδισμένοις ἐναντιούμενα. *Cum*
plurima sanxisset alia, Aegyptiorum pra-
ecipue moribus adversantia. Non est
 ad consequendum facile, cur tot
 minutis & (in se) ut videntur nul-
 lius momenti ritibus DEUS insi-
 steret, eosque sub capitis pœna
 quandoque prohiberet, nisi quod
 inter Zabios obtinerent, & cultus

C

pro-

(ω) *Ap. Josepho l. 1. cont. Ap. p. 1053.*

profani speciem gererent. Quid enim tam serio cautum est, ne quis extremitatem barbæ dissecaret, aut hœdum in lacte matris coqueret, aut capitis pilos in orbem tonderet, ne quis aut super sanguinem ederet, aut *Stigmata* inureret, vel etiam fructum annis ab arboris plantatione primis proveniente manducaret? Quid inquam, DEUS Leges tam curiosas, & (ut prima facie videntur) arbitrarias institueret; nisi quod Leges illæ cum *Zabiorum* moribus adversa quasi fronte pugnarent, & ritus Legibus illis interdicti, cultus idololatrici signa, vel fœderis cum Diabolo initi pignora, tunc temporis haberentur. Pugnât enim cum sapientiæ & bonitatis divinæ notitia, mentibus humanis naturaliter insita, DEUM onera supervacua (Leges aut ritus nulli usui servientes) Israëlitis suis imponere voluisse. Huic argumento nonnihil momenti addit effatū illud

(a) *Guilhelmi Parisiensis: Scito generaliter, quod in mandatis Legis, quæ a-
 pertam videntur habere absurditatem, &
 nullam secundum literam utilitatem, in-
 tenditur elongatio ab Idololatria. Vi-
 deatur hac de re Excellentissimus
 D. Spencerus Lib. II. De Leg. Hebr.
 Ritual. Ea mihi jam non data est
 provincia, ut Zabitsmum plurimis
 legibus ferendis ansam præbuisse
 probem; quin potius, quo Legis
 hujusce sensum, & Stigmatum, hac
 in Lege vetiorum naturam in lu-
 cem proferam, omnem impendam
 operam. Hoc vero ipsum, vix
 commodius expediri potest, quam
 si primum; de variis Stigmatum speci-
 ebus olim usitatis, & in Sacro Co-
 dice sæpiuscule memoratis agam,
 Secundo: Stigmata hac in lege vetita
 pertractem. Tertio: aliqualem eorum
 formæ generalis & specialis injiciam
 mentionem. Nec non: eorū locum seu
 partem corporis, cui plurimum in-
 ure.*

(a) *Libro de Legibus C. IV.*

urebantur dispiciam. Et quinto denique: Legis hujus rationem in brevitate, quantâ fieri potest, perpendam.

MEMBRUM II. SPECIALE.

§. V.

Eò me jam ducit ordinis mihi præscripti filum, ut, antequam profundius me in hujus discursus tractationem imittam, variarum *Stigmatum* specierum numerum inire aggrediar. Quinque proinde eorum observabo species, nullâ vel usus aut forsân formæ affinitate conjunctas, intra Scripturæ Θεοπνεύσης pomeria præcipue numerari. Primum sibi vendicant locum, *Stigmata Magnatum* & honorabilium. Horum apud Babylonios occurrunt vestigia: eorum namque (annotante,

(a) *Mercero*) Ducibus & Viris digni-

(a) *Tbesaur. Ling. Sanc. Voc. 557.*

gnitate principali conspicuis moris erat, notis carni inuistis insigniri. Hoc eo credibilius, quo clarius (β) Propheta inter alios loci præcipui Insignes Viros, e Babylonia & Assyria oriundos, קרע & שרע i. e. interprete S. Hieronymo, *Principem & Ducem* memoret; קרע autem proprie Virum quibusdam quasi characteribus notatum & insignem designat. Moris hujus quasdam percipi reliquias testis est (γ) Herodotus, qui hoc de Thracibus memoratu dignum ad posteros transmisit: Τὸ μὲν ἐσίχθαι, εὐγενὲς κέκεῖται, τὸ δ' ἄσιχθον, ἀγενὲς, *Frontes notis punctas esse, nobile judicatur, non esse notatas punctis, ignobile.* Eundem plane corporis & oris habitum obtinuisse & in consuetudinem abiisse apud Gelonos, e verbis (δ) Claudiani elicere possumus: *Membræque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus.* Ab hoc ritu non prorsus

(β) Ezech. XXIII. 23. (γ) Lib. V.

cap. 6. (δ) Lib. I. in Ruffin.

ius abhorruere olim Britanni: nam insignia eorum fuisse Stigmata, ut pennas Garamantum, crobylos Barbarorum, cicadas Atheniensium, dicit Tertullianus. (ε)

§. VI.

Inter Stigmatum species alterum obtinent locum *Servorum Stigmata*. Apud antiquos mos obrinuit, ut mancipia, servi, vel alia quacunque ratione in ipsorum redacti potestatem, Herorum sive Dominorum suorum nomen, stigma vel characterem sibi impressum gererent. Hujus rei *Phocylides* aliqualem injicit mentionem, de *Stigmati* servis imprimi solitis, tale ferens judicium: *Στίγματα μὴ γράψῃς ἐμπροσθεν δεξιῶντα. Stigmata ne inscribas ignominia afficiens famulum.* Hæc autem *Stigmata*, servorum Ethnicorum (ζ) frontibus plurimum inurebantur, unde occasio data *Ausonio*, in Pergamum,

Scri-

(ε) de *Veland. virgin.* cap. XI.

(ζ) *Grot. not. in Apoc. VII. 3.*

Scriptorem fugitivum, sic jocandi:
 (n) Ergo notas scripto tolerasti Perga-
 me vultu. Et quas neglexit dextera,
 frons patitur. Ritus hujus prisci (ni
 fallor) simile quid exprimit Joban-
 nes in (9) Apocalypsi, ubi DEI servi
 descripti veniunt: *Habentes nomen
 Agni, & nomen Patris ejus, scriptum in
 frontibus eorum.* Apud Hebræos au-
 tem mos veterum servatus vide-
 tur, quod servi Dominorum suo-
 rum notas & Stigmata manibus in-
 ucta circumgestarent. Grotius hoc
 e (i) Zacharie verbis deprehenden-
 dum esse colligit: *Quæ sunt plage i-
 ste (i. e. notæ, stigmata, secundum
 Grotium) in medio manuum tuarum.
 Et dicet: bis plagatus sum in domo dili-
 gentium me.* Hac enim $\omega\epsilon\iota\phi\epsilon\gamma\omicron\tau\epsilon\iota$
 sensum loquentis exponit: תַּמְסֵךְ
 propriè plage sunt, heic loci tamen per
 Stigmata explicanda sunt. Stigmata hæc,
 non ad DEUM aliquem pertinent; sed
 ad

(n) Epigrammate 15. (9) Cap. XIV. 2

(i) Cap. XIII. 6.

ad honorem alicujus Potentis, qui me ut clientem suum dilexit, & cujus patrocinio me dedi. Hunc sensum loco maxime convenire judicavit, quod in Hebræo vox *domus* notet, non *in domo*. Judicium sit penes Eruditos. De *Stigmatibus* hisce servilibus fuse tractarunt Cæl. Rhodigin. Antiquit. l. IV. c. 3. Turneb. advers. l. XIV. c. 12. Lips. Elect. l. II. c. 15. Aloyf. Novarin. Elect. Sacr. lib. III. cap. 15. Henric. Ursin. Analect. Sacr. l. I. Sect. 60. qui hac in parte curioso Lectori satisfacient.

§. VII.

Tertio stare volunt loco *Stigmata Zelotarum*, qui nempe, summo erga DEUM zelo accensi & animati, characteribus quibusdam in ipsa cute sculptis, se DEO vero devotos & consecratos indicabant. Nonnullos olim zelo religionis inflammatos, hujusmodi *Stigmata* sacramanibus impressa circumtulisse, e

ver-

versione LXX. colligi potest, qui (*)
 Prophetæ verba (*hic scribet manu sua*
Domino) $\omega\delta\alpha\phi\epsilon\alpha\sigma\iota\kappa\omega\varsigma$ transtulere,
 $\text{Ἐμυράψα τῆ χειρὶ αὐτοῦ, τὸ θεῶ ἐπι.}$
Scribet in manu sua, DEI SUM. Nempe
 sicut & milites antiquitus Impera-
 toris sui nomen (qua de re §. le-
 quenti) manibus inscriptum habu-
 ere. Nemo vere sanus sibi persua-
 dere potest, LXX. hunc in modum
 textum interpretari voluisse, si mos
 quo imprimebantur $\chi\alpha\rho\acute{\alpha}\gamma\mu\alpha\tau\alpha$ tunc
 temporis non fuisset receptus. De-
 inde, vel ex hac Lege constare pot-
 est, Diaboli servos notas quasdam
 corporibus iniustas, superstitionis &
 Satanæ devotionis tesseras, habuif-
 se: quid ni proinde sentire liceat,
 nonnullos antiquiorum Judæorum
 manibus suis quosdam characteres
 insculptos gestasse, quibus ipsi, pa-
 ri zelo & animi constantia, se DEO
 & Legi devotos esse testarentur?

Sed quicquid sit, hoc pro firmissimo

D tenen-

(*) *Jesaja XLIV. 5.*

tenendum, antiquioris Ecclesiæ Christianæ membra, in modum quendam artificiosum, carni suæ JESU Nomen aut crucem impres- sisse, ut signum illud cum signo, di- aboli servis inusto ex adverso pu- gnaret. Hinc ansa (λ) Tertulliano data sic dicendi: *Non convenit signo Christi & signo Diaboli*, & (μ) S. Au- gustino: *Perdidit signum Christi, accepit signum Diaboli*. Fortasse huc digi- tum intendit (ν) Theologus Apocaly- pticus, dum alios bestię caracte- rem, alios agni nomen frontibus impressum gessisse, suo firmet te- stimonio. Non tam alto apud autores profanos hæc *Stigmata* in- voluta sunt silentio, cum horum mentionem faciat Procopius in ante memoratum *Esaiæ* vaticinium hunc in modum commentans: τὸ δὲ τῆ χειρὸ λέγει, ἀλλὰ τὸ εἶζειν ἰσῶς πολλὰς, Ἰπὶ καρ- πῶν, ἢ βραχίωνων, ἢ τῶ σφυρῶ τὸ σημεῖον, ἢ τῆν

(λ) *De Idololat. cap. XIX.* (μ) *Tract. VII. in S. Johan.* (ν) *Cap. XIII. 16. & XIV. 1.*

ἢ τὴν Χρῆστὸν θεωροῦμεν. In manu dicit, propter impressas notas, quas aliqui sibi inurebant, aut in carpo manus, aut in brachio, signum crucis efformando, vel exprimendo literis nomen Christi.

§. VIII.

Locum inter has species quartum *Militum Stigmatibus* addicimus, quorum crebra apud veteres injicitur mentio. Prout enlm servi Dominorum, ita milites Ducum nominibus aut insignibus inscribebantur, sic enim hac de re (ξ) *S. Ambrosius: Characterē Domini inscribuntur servuli, & nomine Imperatoris signantur milites.* Inscriptionibus hisce militaribus indubitata facit fidem testimonium (ο) *Vegetii: Victuris in cute punctis milites scripti, & matriculis inscripti jurare solent.* Ita vero signabantur & censabantur milites, ut, si castra vexillumque defererent, facilius dignos

(ξ) *Orat. de vita. Valentia.*

(ο) *Lib. II. de re militari c. 5.*

gnosci possent. In hæc *Stigmata* quasi digitorum videtur intendere dictus (π) *Autor Apocalypticus*, Et fecit, dicens, ut omnes characterem haberent in dextra manu sua, vel in frontibus. Prout enim servorum *χαράγματα* præcipue in frontibus, ita & militum in manibus gerebantur, ut testatur *Ælianus*: *Στίγματα ἔστι τῶν στρατιωτικῶν ἐν ταῖς χερσίν.* Sic morem castrensem habuisse, nos docet *Ætius* (ρ) *Stigmata* vocant, quæ in facie vel in alia corporis parte inscribuntur, qualia sunt militum in manibus. Qui plura cupit de militum *Stigmatismis* novisse, adeat *Lipsium* Lib. I. de milit. Roman. dialog 9 & *Aloys. Noyarin.* *Elect. Sacr.* L. III. c. 14.

§. IX.

Excipiunt jam *Idololatrarum Stigmata*, quinto demum loco expedienda: erant autem illa, characteres aut notæ quædam *Idololatrarum*

(π) *Cap. XIII. 16.* (ρ) *Lib. VIII. c. 12.*

trarum corporibus iniustæ, quibus
 venefici & idololatræ Dæmonum
 cultui se manciparunt, & se foedus
 cum Sarana perpetuum iniisse o-
 stendebant. Meminerunt horum tam
 V. quam N. Testamenti Scriptores.
 In V. T. istorum mentionem fa-
 cere deprehendimus (σ) *Zacha-*
riam: (σ) *Tunc dicet ei, τὸ αἰ πληγαὶ,*
quid sunt plagæ istæ in medio manuum
tuarum? In quæ verba *Grotius* hanc
 adhibet explicationem: *Plagæ sunt*
stigmata manibus iniusta, per quæ sole-
bant Diis Gentium se mancipare, inscri-
pto eorum signo, nomine aut numero.
 Hoc idem innuit (τ) *Hesychius*, σί-
 γματα, πληγαί, πικίλματα, accipiens
 pro æquipollentibus. Parili ratio-
 ne sentit *Prudentius*, qui plagas per
Sphragitidas & Stigmata reddit. In
 verba *Grotii* supra allegata *Quidam*
 hunc in modum loquitur: *Grotium*
 horum verborum sensum recte
 reddidisse, omnino adducor ut cre-
 dam;

(σ) *Cap. XIII 6.* (τ) *Id σίγμα.*

dam; cum enim prædixisset *Zachariab*, Pseudo-prophetas & Idolorum nomina e rebus olim peritura, prædicit fore, ut vix quisquam Prophetæ nomen sibi arrogaret, nec populus fidem tam supinam facilemque cuivis prophetæ titulum sibi sumentis adhiberet. In posterum, inquit, si quem Prophetiæ suspectum habuerit populus, eum in examen continuo vocabit, dicens: *Unde plage & Stigmata ista in manibus tuis?* Licet centies neges te esse Prophetam, id tamen testantur manibus iniusta *Stigmata*, aperta illa capitis idolo alicui consecrati documenta. Ad hanc interpretationem firmandam plures adduci possent rationes, nisi alio me instituti ratio avocaret. Locum alterum præbet (v) *Apocalypsis*: *Et fecit omnes habere characterem in dextra manu sua, aut in frontibus suis.* E quibus verbis discere in proclivi est, *Stigmata*
illa

illa Idololatræ ad ipsa exspirantis
 Ethnicismi tempora durasse, modo
 Grotii interpretatio quid fidei con-
 conciliet. *Magi, inquit, auctores Tra-
 jano fuere, ut veterias, id est, sodali-
 tates sive collegia omnia vetaret, exce-
 ptis, quæ religionis Paganicæ nomine co-
 ibant. Cum vero homines natura a-
 ment sodalitates, factum inde, ut nemo
 esset in Imperio Romano, qui non in so-
 dalitatem Deorum alicui dicatam, nomen
 daret. Qui in ista collegia adscribeban-
 tur, simul accipiebant in corpore suo χά-
 ρυμα aliquod. i. e. Dei alicujus si-
 gnum, aut literis expressum, aut nume-
 ris dissimulatum. Hæc viri docti
 verba nobis usam præstare possunt,
 vel prout textus illius intentioni,
 vel saltem ut Historiæ veritati con-
 sentanea.*

MEMBRUM III.

§ X.

Sistit se jam membrum tertium
 pensitandum, in quo *Stigmata*
 hæc

hac in lege vetita considerabi-
 mus: itaq; circa hoc notandum, *Sti-
 gmata* plane omnia corporibus im-
 pressa in hac Lege minime pro-
 hiberi; hoc enim e Loco (u) *Zacha-
 riano* læpius nobis allegato haud
 obscure colligi potest: exinde nam-
 que liquet, Hebræis antiquioribus
 usu fuisse receptum, *Stigmata* quæ-
 dam tanquam insignia civilia cir-
 cumferre manibus impressa, qui-
 bus se in alicujus Patroni cliente-
 lam omnino tradidisse significarent.
 Ut rem hanc clarius explicem:
Stigmata tantum *Idololatriæ* hac in
 Lege prohibentur, quibus tanquam
 signis & notis peculiaribus, Idolo-
 latræ se Dæmonis quasi bona &
 mancipia, cujus caractere signati
 erant, aperte profitebantur. Hanc
 sententiam suam faciunt complures
 Clariss. Philologi, quos hic recen-
 tere longa serie tædiosum magis,
 quam utile, videtur.

U^T rem ipsam explicatius persequi queam, observare placet, Gentes antiquas duplicis generis Stigmata Idololatræ, Ordinaria puta & Extraordinaria in more habuisse. Ordinaria quidem, quæ Idololatræ plebique, vel eorum solummodo Antistites & Prophetæ (quippe Diabolo magis solemniter devoti & consecrati) suis corporibus inusta præferabant. De hisce Stigmatis (β) *Lucianum* agere, dum ministros Deæ Syriæ consecratos depingit, manifestum est: sic enim, *σιζωνία δὲ πάντες, οἱ μὲν ἐς χάρπας, οἱ δὲ ἐς ἀυχένας, καὶ ὑπὸ τῶνδε ἀπάντες Ἀσσύριοι στυγαφόροι.* Notis autem certis compunguntur omnes; alii quidem in vola manus, alii autem in cervice, Et inde est, quod omnes Assyrii notis inscripti prodeant. Horum Stigmatum meminit *Primasius*, locum illum (γ) Apostoli ad Romanos explicans, & de contu-

E

me-

(β) *Lib. de Dea Syria p. m. 1076.*

(γ) *Ep. Pauli ad C. I v. 24.*

meliis agens, quibus Idololatræ corpora sua polluebant: nam inter alia, *sibi characteres*, ait, & uestiones infligunt in consecrationibus idolorum. Quidam Joachim Israëlitarum Regem hac insania correptum fuisse, & in eo defuncto notas Idolorum inventas, adstruunt. Hæc enim de Rege isto cui impietas perverso usu induruerat (δ) leguntur: ויתר דבריו יהוויקים ותועבתיו אשר עשה וחנמצא עליו הנם כתובים על ספר מלכי ישראל: Et residuum verborum Joachim, & abominationum ejus, quas operatus est, & quod inventum in eo, illa scripta in Libro Regum Israël & Judæ. In quæ verba (ε) S. Hieronymus sic profatur: *Inter cætera mala, quæ gessit, etiam hoc fecit in corpore suo, quod Dominus prohibuit, dum diceret: Non facietis Stigmata in corpore vestro, quæ postquam mortuus est, in corpore ejus inventa sunt.* Similiter corpus Epimeni-

(δ) 2. Chronic. XXXVI. 8. (ε) Traditio Hebr. in Paral. p. m. 122.

menidis, punctis variis inustum post mortem ejus deprehensum perhibet *Laërtius*. Ad hoc porro alludunt, ea quæ de Othino, ex antiquis annalibus (ζ) *Norwegicis* referuntur: *Jam fato vicinus, omnia membra & artus novem cicatricibus insigniri jussit, quas Geitz odde antiquitus vocabant.* Nescio an e moris hujus antiqui reliquiis ortum sit, quod Arabes hodie (η) *frontem, genas, labia, brachiaque, cœrulei coloris notis acu tenui factis, tingant inficiantque.*

§. XII.

ET hæc de *Stigmatum* Ordinariorum natura jam dixisse sufficient, cum exigente proposito, *Stigmata*, quæ Extraordinaria diximus, se nobis sistant definienda: sunt itaque ea, quæ veteres Idololatræ corporibus suis inusta dederunt, manibus demortui, ipsis aliquo amicitiae vinculo, devincti parentantes. Equidem

E₂

Idolo-

(ζ) *Ap. Sberingam. de Orig. Gent. Anglor. p. 244.* (η) *Gabr. S. onit. de Orient. mor. p. 6.*

Idololatræ hæc *Stigmata* funebria sibi ipsis imprime resolutos, testimonio nullius (quatenus sciam) Orientalium vel occidentalium Scriptoris; evinci potest. Unius tamen (9) Hebræorum Filii adfertio in promptu est, qui huic notationi circa exequias locum inveniendi testimonium perhibet: *Est aliquis, ait ille, qui signat corpus suum figura aliqua certa per ignem & quidem ob mortuum.* Quicquid sit, nullus tamen hac de re dubitationi relinquatur locus, cum Lex his notis & puncturis opposita tribus aliis Legibus proxime adjungatur, superstitionem aliquam circa defunctos exerceri solitam aperte prohibentibus. Quantum autem rem vetustatis caligine circumseptam percipere datum est, Idololatræ veteres se notis hisce compungebant, vel ut essent amoris sui erga defunctum plane singularis indices & testimonia; vel ut notæ illæ tanquam

(9) *Aben. Ezr. ad Lev. XIX. 28.*

quam *Φυλακίηρα* quædam ad mali alicujus genii incursum & invidiam propulsandam, inservirent; vel ut ipsi, ferro ignito compuncti & excruciiati, Deos inferos & defuncti Manes placatos redderent; vel ut mortuorum memoria, Stigmatis hinc subinde renovata, perennaret.

§. XIII.

Ut itaque Legis hujusce scopum & intentionem dispiciamus, *Stigmata*, quæ diximus Ordinaria, in falsorum Numinum honorem & memoriam facta hac in Lege prohiberi, cum Spencero statuimus, cum & in hanc sententiam ipse loquatur (1) *Theodoretus*, glossemate tali hanc Legem explicans: Ἐλλη-
νὲς πῖνα τῆς σώματος ἁγέια βελόναϊς ἐκέντηον, καὶ μέλαν ἐπέβαλλον. εἰς θεοπραΐ-
αν τῶν δαιμόνων, ταῦτα ἔν ὁ θεοῦ νόμος ἀπαγορεύει, *Græci aliquas corporis partes acubus compungebant, & atramentum immittebant, in reverentiam Da-*

mo-

(1) *Quest. in Levit. XIX. 28.*

monum; Hæc igitur Lex divina interdicit. A partibus nostris etiam est (x) Oleaster, qui ad hæc verba deveniens: Scripturæ notam non ponetis in vobis, hunc in modum profatur: Scriptum inveni, usque hodie Arabes & Saracenos, & quosdam Insulares apud Fortunatas Insulas degentes, habere pectora & brachia hujusmodi literis & notis inscripta, Et hoc Dominus hic suis prohibet. Omnes enim hujusmodi ritus Gentilium erant & Idololatrarum; quam ob causam a Domino prohibentur. Huic sententiæ inde quoque aliquid accedit lucis, quod hæc Lex, proxime Legi, corporis incisionem inhibenti adjungatur. Nullam autem veri speciem gerit, DEUM ritus hosce nefandos conjungere, & simul interdicare voluisse, quin cognatione aliqua conjuncti fuissent, & uni eidemque fini, Dæmonum cultui nimirum, interserviissent.

§. XIV.

(x) Comment. in Levit. XIX. 28.

§ XIV.

Ut paucis alteram quoque *Stigmatum* speciem, quæ Extraordinariorum est, tangamus, & hanc in præsentī Lege locum invenire, adfirmamus. Eo autem inclinatur opinio nostra, quod Voces illæ, *pro mortuo*, in Legis utriusque confinio positæ, non minus hanc, quam Legem præcedentem afficere censeantur. Eæ namque Leges particula copulativâ hoc modo annectuntur: *Non incidetis carnem vestram super mortuo & figuras aliquas aut Stigmata non facietis in vobis.* Porro in loco illo *Ἐλάλησθε* (λ) Israëlitis interdicitur, ne causa demortui scissuras in carne facerent, nulla mentione *Stigmatum* aut figurarum injecta. Quid vero Moses ea præteriret silentio, nisi quod incisionum nomine hoc in loco & *Stigmata* venirent, & Zabii veteres utraque in mortuorum cærimonis usurparent?

Si

(λ) Deut: XIV. 1.

Si quis assertionis nostræ veritatem insufficientiæ argueret, quod nullius Autoris antiqui testimonio firmetur, depromemus verba (µ) No-
 varini, sic loquentis: *Scriptum reperit in libro quodam M. S. Chaldaeos in carne sua sculpere solitos imaginem suorum Majorum. Huc itaque flectere hæc verba possumus, ut inhibeat DEUS super mortuo carnem incidere, & figuram in ea imprimere; ne aliis Gentibus in hac re similes essent, & suorum imagines ferro in corpore impressas deferrent. Huic annectere visum est Doct. Osiandri verba, ex quibus Lex tota lucem non minimam mutuari possit; habentur autem ea in Commentario super Genesin hunc in modum: *Quidam, ut hoc modo seledis suis consecrarent, inussisse cuti suæ Stigmata creduntur, & hoc DEUS prohibet & abominatur gentiles ejusmodi superstitiones & corporis humani deformationem, quæ homo suum ipsius corpus**

(µ) *Elect. Sacr. Lib. III. c. 16. Sect. 513.*

contumelia quadam afficit: Ego enim Dominus odio habens omnem impietatem & levitatem, creans & conservans ad beatam immortalitatem corpora vestra. Plura, ad stabiliendam sententiam nostram, arbitramur non e re fore, adducere testimonia, cum & hæc B. L. curiositati videantur sufficere.

MEMBRUM IV.

§. XV.

Exposito sic pro modulo ingenii ad quamnam *Stigmatum* speciem sese Lex hæcce extendat, ad ductum ordinis præscripti nobis *Stigmatum* forma dispicienda est, quam quidem duplicem constituimus. Generalem puta & Specialem. Generalis nomine, colorem aut speciem, quam *Stigmata* illa reddebant, venire malimus. Huc vero de re Docti in duas potissimum abire sententias, quas hic adducere compendiosè, ut brevitatem imitemur,

F

allu-

allubescit. Nonnulli allu, *Stigmata* illa, leviora quædam puncta vel vulnera, stylo acuto impressa, & atramento vel alio aliquo fuce repleta fuisse, arbitrantur. In hanc partem potissimum inclinare suffragia Judæorum, ostendit (a) *Maimonides*, quem admodum ex verbis ipsius constat: *Scriptum Stigmati, cujus in Lege mentio fit, appellatur, quando quis, incisa carne sua, incisuram implet fuce, atramento, vel aliis, quibus pingitur, coloribus. Et lect. proximâ, si quis, inquit, se inciderit, nec colore infecerit, vel infecerit quidem, nec tamen incidet, liber est, usque dum incidet & infecerit.* Hanc quidem Legem sic explicat *Maimonides* juxta sententiam vulgo in scholis Judæorum receptam; sed alias nec rationi nec antiquitati consentaneam. Nunquam enim probabile est, DEUM notas aut figuras carnibus impressas, non nisi atramento oppletas, hac

(a) de Idololat. cap. XII. §. 10.

hac in Lege vetuisse, vel Idololatrias antiquos, alias in Deorum cultu sanguinis & vitæ prodigos, cutem suam adeo molliter curare, voluisse, ut notulis atramento leviter tantummodo carni infixis se Dæmonibus devoverent: nam cum Gentes antiquas tenellos suos Dæmonibus obtulisse constet, nullam dubium esse potest, quin etiam *Stigmata* in Deastrorum honorem ferro candenti impresserint. Ne vero meris inniti videamur conjecturis, veterum testimoniis probaturi sumus, Idololatrias, *Stigmata*, κακίας χαρακτῆρας (ut *Synesius*) sceleris sui typos & characteres ferro candenti factos, circumtulisse.

§. XVI.

Diversam a superiori nonnulli fovent sententiam, quos & ipsi sequimur: sentiunt quippe, *Stigmata* hæc acubus aut σφραγίσου ignitis impressa, ustionis speciem præbuisse. Quam in rem amplum illud

Phi

(β) *Philonis testimonium audiamus:*
 Ἔνιοι τσαύτη κέχρηται μανίας ὑπερβολῆς
 ὡς ἔδ' ἀναχώρησιν ἐαυτοῖς πρὸς μετάνοιαν
 ἀπολείπουτες, ἵεναι πρὸς δαλείαν τῶν χει-
 ροκμήτων, γράμμασιν αὐτὴν ἀμολογῶντες,
 ἔκ ἐν χαρτίδιοις, ὡς ἴπτι τῶν ἀνδροπόδων
 ἔστ' αὖ, ἀλλ' ἐν τοῖς σώμασι κατυσίζοντες
 αὐτὰ σιδήρῳ πεπυρωμένῳ πρὸς ἀνεξάλει-
 πτον διαμοιήν· ἔδ' γὰρ κρόνῳ ταῦτα ἀμαυ-
 ρῆται. I. E. *Non desunt quidam, ea u-*
zentes insania, ut ne receptum quidem
ad pœnitentiam sibi reliquum facientes,
ad cultum simulacrorum præcipites ru-
ant, confirmantes eam servitutem lite-
ris, non in chartulis, sicut mos est man-
cipiorum; sed ferro ignito uſtis, ne dele-
ri queant postea: Neque vero hæ obſeu-
rantur tempore. Eundem per omnia
ſignandi modum Zabiis antiquis
in usu fuisse, docet (γ) Mubamed
Ben Isaac, Quod se radant novaculis,
inquiens, aut igne notam sibi inurant.
Græcos & Ægyptios idem in more
 ha-

(γ) *Ap. Hotting. Hist. Orient. L. I. c. 8.*

(β) *de Monarch. L. I. p. 891.*

habuisse, inde licet opinari, quod Prolomæus Philopater omnes Bacchi sacris initiatos, (δ) *χαράττεσθαι διὰ πυρὸς*, *notari per ignem*, jussit. Eodem recidit sententia (ε) *Prudentii*, Sacerdotum Cybeles consecrationem referentis, eos enim *notâ fervente Stigmatos compungi* asserit. Nec infantes a notis tam crudeliter iniustis immunes reliquit superstitio: de his namque (ζ) *Lucas de Linda*, mores antiquorum Anglorum depingens, hoc tradidit: *Tenellis infantibus, notas certasque figuras animalium ardenti ferro imprimebant*. Constat ex his, Idololatrias antiquos *videturis in cute punctis* i. e. igne factis, se plurimum inscripsisse, licet aliqua ratione & hoc concedamus, nonnullos, *Stigmata*, atramento, stibio, aut aliis tincturis colorata, sibi quandoque impressisse, quod & quibusdam Arabum hodiernum in morem abiit. *ιστὴν Μ. Βαίσις §. XVII,*
 (δ) *Macchab. l. III. c. 2.* (ε) *L. ωὲι σέ-Φαυ. Hymn. 10.* (ζ) *Descrip. Orb. pag. 379.*

Quantum ad *Stigmatum* specialium formas, observandum, eas varias apud Ethnicos extitisse, quas *S. Jobannes* hoc verborum complexus est compendio: (η) *Et ne quis possit emere aut vendere, nisi qui habet (χάραγμα) characterem, aut nomen bestiae, aut numerum nominis ejus.* E quibus non absurde colligimus, puncta vel *Stigmata* illa, quibus homines olim Idolis se mancipabant, & a cæteris discernebantur, fuisse Idoli vel Numinis sui *χάραγμα*, Idoli nomen, aut nominis sui numerum, cultorum manibus impressum. Quandoque enim homines per Numinis *χάραγμα*, i. e. insigne vel notam hieroglyphicam, corporibus inustum, in servorum suorum catalogum adscribebantur. Varia autem erant Deorum *Ἐπίσημα* vel insignia; nam fulmen Jovem, galea Martem, caduceus

Mer-

(η) *Apol.*, XIII. 17.

Mercurium, tridens Neptunū & hædera Liberum Patrem significabant. Hac occasione Ptolomæus Philopater edictum promulgavit, ut Judæi omnes, a religione patria deficientes (Ϛ) *κατάθεσθαι τὸ θεοσέμνω Διονύστῃ, κισσοφύλλῳ, notari insigni Liberi Patris, hadera folio, se paterentur.* Ipse quoq̄ Ptolomæus Philopater eutem propriam hoc Bacchi caractere notandam præbuit, prout Etymologici scriptor his verbis (ι) notificavit: *Γάλλοι, ὁ Φιλοπάτωρ, Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ ἐσίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι. Gallus, Philopater Ptolemæus; quod ei, ut Gallis affolet, hadera folia imprimerentur.* Qui vero hoc Bacchi insigne portabant, *thyrsigeri & βαρθηκοφόροι* vulgo dicebantur.

§. XVIII.

Nonnulli nomen Idoli, cui se vocissent Idololatræ, vice Stigmati, imprimebant. Nam *mos erat,*

(Ϛ) *Mac. L, III, c. 2. (ι) in voc. Γάλλοι.*

(inquit (κ) *Grotius*) *inscribendi ipsa Deorum nomina Græce, ut: Ζεύς, Ἄρης, Διόνυσος* ⊙, *Jupiter, Mars, Bacchus, aut Syriace: מרנס עון בעלת בל* *Marnas, Azizus, Beltis, Bel.* Huc vergit, quod Hebræi de Joachimo referunt, Stigmata scilicet in occisi ejus corpore inventa, quibus religionis desertæ testimonium inerat, nomen Dæmonis sui, *Codonazer*, exprimentia. Quo vero Gentes zelum erga Deos & eorum Idola clarius indicarent, curarunt, ut literæ nomen Idoli exprimentes, altiuscule corporibus insculperentur. Atq; sic hoc *Stigmate* notati, (λ) τὸ χάραγμα τῆς ὀνόματι ⊙, *caelaturam vel sculpturam nominis*, accipere dicebantur. His fidem conciliat, quod refert *Abulensis* e traditione Judæorum (μ) *Idololatra* accipiebant laminam auream, inscriptam Idoli nomine, & inflammatam apponebant carni suæ, & manebat ibi profunde inscri-

ptum :

(κ) *Annot. ad Apoc. XIII. 17.* (λ) *Apoc. XIV. I.* (μ) *in Lev. c. XIX. 27.*

ptum Idoli nomen. Hanc traditionem
 eò minus a fide alienam sentimus,
 quod aurea lamina, cum *יהוה*,
 קדש ליהוה *Sanctus Domini* vel, (v)
 Ἁγίασμα τῷ κυρίῳ, fronti Aaronis ap-
 poneretur. Nam forte mos erat, ut
 Sacerdotes, homines, altaria, Tem-
 pla, Deorum, quibus erant conse-
 crata, nominibus insignirentur. Vo-
 luit itaque DEUS, ut Aaron (sum-
 mus rerum suarum minister) no-
 men ejus in fronte gestaret, ut in-
 stituta sua ad mores receptos ac-
 commodaret, ut lamina illa, Jeho-
 vam, in animum populi, Diis alie-
 nis affveti, subinde revocaret, & ut
 hac nota distaret ille DEI Servus a
 Dæmonis mancipiis, quorum mem-
 bris Idoli vel Dæmonis alicujus
 nomen inscribatur. Sed ut hæc
 mittamus: nostræ opinioni Lex ipsa
 subsidium præbet, sic enim fuit
 cœlestis illa veritas, וכתבת קעקע
 לא תתנו בכם: *Et scripturam Stigmati-*

G.

non

(v) LXX. in. Exod. XXVIII: 36.

non facietis in vobis. Vel ut LXX.
 καὶ γράμματᾶ σὺνὰ ἔ ποιήσῃτε ἐν ὑμῖν.
 Quid autem Idololatræ literas in
 corporibus suis exararent, nisi, ut
 nomen Idoli, vel defuncti, literis il-
 lis exprimeretur?

§: XIX.

Quidam Idololatræ eo insanix
 prolapsi, nonnunquam Idolo a-
 licui, nominis sui numero cor-
 poribus eorum inscripto, se man-
 ciparunt. Gentes, Numinibus suis,
 non tantum nomina communia,
 sed & nomina, non nisi Mystis co-
 gnita, tribuerunt. Priora lite-
 ris vulgaribus exprimere soliti
 sunt; posteriora, numeris, summam
 literarum, e quibus nomina vera &
 vulgaria constabant, continentibus,
 involverunt. Sic, nomen Solis My-
 sticum, octonarium cum sexcente-
 simo valebat numerum, teste Mar-
 tiano Capella. Id autem hoc mo-
 do notabatur, XII. Cabbalisticus

ille Deorum nomina designandi
 modus, eo antiquior habebatur, quod
 veri DEI (Christi) nomen, mysti-
 cis numeris expressum, in claro
 illo *Ænigmate* (ξ) *Sibyllino* reperia-
 mus: Quamvis haud adeo inter (ο)
 Doctos conveniat, cuinam Christi
 nomini vel titulo numerus ille me-
 lius congruat. Sed hic forsitan la-
 tius quam æquum, a scopo rece-
 dimus, ad illa itaque, quæ ad ma-
 teriam spectant, brevitati litaturi,
 protinus transire placet.

§. XX.

De parte corporis, cui plurimum
Stigmata inurebantur, nihil certi
 affirmare possumus, cum Veterum
 monumenta, quæ ignorantia luc-
 current, injuria temporis inter-
 ciderint. Quantum autem e quorun-
 dam testimoniis, inter se diligenter

G 2

col-

(ξ) *Orat. Sibyll. L. I. p. 171. ed. Par. 1599.*
 (ο) *Job. Opsop. not. in loc. p. 11. 12.*

collatis persequi licet, nonnulla de Stigmatum eorum sede probabiliter asseramus: (α) Stigmata illa haud uni eidemque loco vel corporis parti imprimi statuimus, cum (π) *Prudentius*, de Sacerdote Cybeles, hujusmodi *notas & sphragitidas*, uti vocat, accepturo, verba faciens, inquit: *Quamcunq; partem corporis fervens nota stigmatit, hac sic consecratam predicant*. Hisce consona, quæ de Joachimo, Epimenide & Othino dicta sunt, quorum corpora notis hisce magicis impressa deprehensa sunt. Sic *Lucianus*, de Assyriis loquens, *σιζουίαι δὲ πάντες*, inquit, (ρ) *οἱ μὲν ἐς καρπὸς, οἱ δὲ ἐς ἀυχέναις*, certis autem notis compunguntur omnes, alii quidem in *vola manus*, alii autem in *cervice*. *Carpocratiani*, Gentium sine dubio morem imitatione exprimentes, (σ) *σφραγίδα ἐν καυτήρι ἐπὶ τὸν δεξιὸν λοβὸν*

(π) *ubi supra*. (ρ) *de Dea Syria m. p. 1076.*

(σ) *Eriphan. Hæres. 27. p. 106.*

βὸν τῆ ὠτὸς, notam quandam, ad imam
 auriculam dextram, ferro candente
 discipulis suis inurere solebant. Del-
 rio, de magis & sagis agens, asserit,
 eos non raro in partibus obscœnis
 Dæmonis sui characterem gerere.
 Cum itaque Magi & Idololatræ,
 vel in corpore, vel in vola manus,
 vel in cervice, vel auricula extre-
 ma, vel pudendis, horribilem Ca-
 codæmonis, istius Phlegetontii an-
 guis, notam imprimi permiserint,
 Strigmata illa, non uni tantum mem-
 bro impressa fuisse liquet. (β)
 Quantum ex historia sacra & pro-
 fana percipere licuit, characteres illi
 & καυήρια superstitiosa frequentius
 manibus frontibusque inurebantur.
 Vindicat hanc a temeritatis nota
 sententiam insigne illud (τ) testi-
 monium *Apocalypticum*: ἵνα δώσῃ αὐ-
 τοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶ,
 τῆς δεξιᾶς, ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.
 Ad quæ verba hæc annotavit Gro-
 tius,

(τ) Cap. XIII. 16.

eius: Partes maxime frequentes, quibus, aut literæ, aut signa, aut numeri imprimebantur, erant frons & illa junctura inter manum & brachium. Signatura in fronte vel in manu, documentum erat, se, dæmonis servos esse, & illius cultui se penitus addixisse. Nam frontem notandi consuetudo ex Oriente fluxit, ubi servi & clientes Dominorum suorum nomina, sponte, Stigmate in fronte gestanda, accipiebant, ut internosci facilius possent. Et hic idem mos progressu temporis in reliquas oras derivatus est, dum mutua conversatione, populorum adjacentium mores, Orientalum, initio quidem admiserunt contagium, & deinde vitium. Cum itaque mancipia dominorum nomina in fronte gestabant, consentaneum videbatur, ut idololatræ servorum ritu signarentur, cum præsertim Dii, quibus cultum exhibebant, nomine *Baalim* (i. e. Dominorum) insignirentur.

MEMBRUM V.

§. XXI.

Dispicienda jam est occasio, Stigmata illa prohibendi, quasdam itaque rationes, cur Deus hanc Legem dederit, in medium sistimus. *Primo*: Stigmata erant per se mala, & ingentem mali præ se ferebant speciem. Mala sua natura fuerunt, quod Stigmata illa, utpote lamina vel stylo ignito facta, genus humanum misere cruciarent. (a) *Prudentius*, de Sacerdote gentili, ferventi nota consecrato, scribens, cruciatus illas non invenuste his versibus exprimit:

Has pœnas ferre cogitur Gentilitas:
Hæc Dî coercent lege cultores suos:
Sic Demon ludit hos quos reperit:
Docet execrandas ferre contumelias:
Tormenta inuri mandat infelicibus:
 Notis illis ignitis inscriptos, execrandas ferre contumelias, haud absur-

(a) *Lib. v. c. 5. Hymn. 10.*

de dicit, quod Homini (creaturæ, ad laudem & decus natæ) plane crudeliter illuderetur, & contumelia afficeretur, non facile verbis assequenda. Quid enim vilius & inhonestius vel fingi potest, quam ut Homines, DEI genus & Christi hæreditas, ipsam Dæmonis notam frontibus inustam gestarent? (β)

Literarū notis inuri propriam & summam oris contumeliam, dixit Valerius Maximus; quando itaq; maximo cum dedecore conjunctum fuit, ipsa Diaboli Stigmata, sceleris & servitutis pessima monumenta, frontibus impressa circumferre, consentaneum videtur, DEUM Israëlitas a Stigmatibus hisce subeundis Lege coërcuisse, ut se tractare discerent, prout homines liberaliter institutos, & in DEI familiam adscitos decet. Neque Stigmata hæc in se tantum mala fuerunt; sed & ingenti mali specie dehonestata; adeo ut scandalum præberent populo rudi & in Idololatriam maxime propenso. (β) *Lib. VI. c. 8. §. XXII.*

§. XXII.

Adhæc notæ & puncturæ, quas diximus, signa quædam erant & Sacramenta, quibus Idololatræ in Deorum cultoribus consecrandis utebantur, quibus etiam nomina sua inter servos horum profitebantur. *Stigmata* huic usui intersuisse, adfirmat *Prudentius*, *de: sepharvov* libro, ubi detestabilem talia imprimendi modum ad oculum depictū (γ) exhibet: *Quid cum Sacrandus accipit Sphragitidas?*

Acus minutas ingerunt fornacibus:

His membra pergunt urere: utque igniverint,

Quamcumq; partem corporis fervens nota Stigmârit, hanc sic consecratam prædicant.

Ad hunc signandi morem respexit forte *Tertullianus*, in *Apologético*, dicens: *Talia initiatus, & consignatus, videt in æternum. Non novum est aut rarum, inquit (δ) Sanctius, ut homines*

H

-co

(γ) *Hymn. X. v. 1078.* (δ) *Comment. in 2. Reg. XXIII. 37.*

eorum in corpore ferant impressa signa, quorum se religioni consecrarunt. In transmarinis regionibus, quas nostro seculo aperuerunt Hispani, plurima moris hujus habemus exempla. Idololatrias etiam, his notis acceptis, se Deorum servos indicasse, testantur (ε) Talmudici, cum dicunt: דוּשְׁמֵן עֵצִים לְעַם שְׁלֵחַן בְּלוּמֵר שְׁהוּיָא עִבְדֵי נִמְכָּרֵי: לָהּ וְגוֹ: Usu receptum est apud Idololatrias, ut se suis Idolis signo quodam notent, significantes, se, quasi servos eorum pretio emtos, & nota insignitos esse. Cum itaque Stigmata illa notæ quædam aut tesserae essent, quibus homines se Dæmonibus mancipabant, & ad obsequium iis, sicut dominis, præstandū, obstructos profitebantur; DEUS hisce notis, tanquam dominii sui abdicati testimonii, Israëlitis interdixit, dicens: (ζ) Ego sum JEHOVA אֱלֹהֵיכֶם Dominus DEUS vester, ut versio Syriaca ha-

(ε) apud Hottinger. de Jur. Hebr. p 393.

(ζ) Levit. XIX. 28.

habet & LXX sic locum transferunt, *Εγὼ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν*. Quasi DEUS apertius dixisset: Gentibus exteris in more est, se Stigmatis inscribere, ut notis illis, se, *Ἰσὶς Baalim*, tanquam Dominis eorum addictos esse, profiteantur. Nolo vero vos, Mihi soli sanctos, notas illas execrabiles & infames accipere. Dominum vestrum agnoscite, cui sacro Circumcisionis caractere vos solenniter addixistis.

§. XXIII.

Præterea, nisi DEUS *Stigmata* illa vetuisset, Circumcisionis dignitatem, & populi, caractere tam sacro signati gloriam, penitus obscurassent. Quid enim dignitatis habere potuit DEI *χάραγμα*, cum Diaboli Stigma juxta positum, parem locum & honorem retineret? Et quid gloriæ Genti illi Nazareæ accidere potuit, quum non minus

Baalis, quam Jehovahæ characterem terre, & utrique ex æquo sacrari, videretur? Nil præter alios habet homo ille, in quo *Divinum imperium cum Jehovahab Damon habet.* Proporro, Stigmata ad Diaboli regnum & causam provehendam erant apprime accommodata, nam notæ illæ, utpote terro plurimum inustæ, nec deletu faciles, homines ad pertinaciam ducerent; & vix ullum relinquerent pœnitentiæ locum. Deinde, Stigmata illa, ad varia hominum ingenia maxime fuerunt accommodata, nam procul dubio, nonnulli homines, ad cultum Diabolo palam præstandum, nulla machina flecti poterant, qui forsitan haud gravate ferrent, ut illius characteres, membris ab hominum conspectu semotis, inurerentur. Verisimile est, delicatiorum Judæorum aliquorum stomachum hostias Baccho oblatas terre

noluisse, qui forte, *καρτέρησαι παρὰ
σημῶ Διονύσου κισσοφύλλῳ*, inter peccata
venialia numerarent. Distinguit (η)
S. *Johannes* inter eos, qui *imaginem be-
stiae coluerunt*, & eos, qui *illius charactē-
rem acceperunt*. Illi quidem, Idololatriæ
crassæ; hi vero, Idololatriæ per in-
terpretationem, rei censeantur.

§. XXIV:

Id unum de Stigmatis hisce di-
cendum superest; ea nempe, ma-
gno in odio apud Israelitas, nec
minori in pretio & honore apud
Idololatrias habita fuisse. Ut, quanto
in odio & contemptu apud Israe-
litas fuerint, intelligamus, obser-
vare juvat, eos, omnia Gentium in-
stituta, in luctu funebri frequentia,
præter puncta & Stigmata illa, re-
tinuisse. Satis enim e Scriptura
innotescit, eos barbas corrumpere,
capita in orbem tondere, hone-
stam & pulchram vultus speciem
cultris & unguibus violare, solitos,
(η) *Apoc. XIV. 18.* quam-

quamvis Lex divina ritibus illis ad-
 versari videatur. Nempe probe
 norant, ritus illos, non minus lu-
 ctus funebris, quam cultus Idolo-
 latrici *τεκμήρια* fuisse, & omnes
 animi ingeniosioris homines rituum
 eorum usum in partem meliorem
 interpretari voluisse. Interea loci,
 Judæos pietate præstantes, *victuris*
in cute punctis, semetipios inscripsisse,
 nullibi legimus, quod scilicet ab iis,
 tanquam summæ superstitionis &
 capitis, Diis inferis devoti docu-
 mentis, abhorrerent. Hoc & eo
 credibilius, quod, licet DEUS *inci-*
juras, & ritus alios funeri pro-
 prios, ex Ethnicismo prognatos,
 semel & iterum prohibuerit; con-
 stat tamen, Eum, Stigmata, hac tan-
 tum in Lege diserte vetuisse: quid
 autem? nisi quod noverat, ea apud
 pios omnes pessime audire, nec
 quenquam eorum usum retinere
 posse, nisi qui totam Legem abdi-

caret? Interea loci, Gentes exteræ
Stigmata illa summo in pretio & ho-
 nore habuere. Ea enim magno li-
 cet iniusta cruciatu, animo sponta-
 neo & religioso acceperunt. Reli-
 gionis Ethnicæ quasi sacramenta
 fuerunt, quibus, Deorum cultui se
 totos addixerunt & consecrarunt.
 Eorum vero usus longe lateq; propa-
 gatus est: cum Sacerdotes Ethnici
 notis ferro cadente impressis, in
 muneris sui limine signarentur, &
 partes ita signatæ, veluti cæteris
 præstantiores, lamina aurea post
 mortem tegerentur. Sic vero
Prudentius, Sacerdotem Stigmatis
 iniustum, & jam sepulcro inferen-
 dum (9) descriptum dedit:

*Functum deinde cum relinquit Spiritus,
 Et ad sepulchrum pompa fertur funeris,
 Partes per ipsas imprimuntur bractæa:
 Insignis auri lamina insigniuit cutem,
 Tegitur metallo quod perustum est ignibus.*

Fo

(9) Loco supra laudato.

Forent adhuc plura, quæ ad nobilissimæ hujus materiei ulteriorem considerationem adducenda essent; sed svadet nunc instituti ratio, ne propositæ brevitatis perrumpamus limites, ut, implorato B. L. candore, huic opellæ metam in præsens figamus, daturi

GLORIAM DOMINO,
MISERATORI MISERICORDI,
DEO ÆTERNO
ALTISSIMO!

תוֹשֵׁלְבַע אֱלֹהִים:

